

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13581/2024
23.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Смајић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Симић, адвокат из ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3577/23 од 10.01.2024. године, у седници одржаној 23.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3577/23 од 10.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3577/23 од 10.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 22/19 од 20.09.2023. године, ставом првим изреке, одбачен је примарни тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се призна правно дејство уговора о купопродаји непокретности од 28.09.2011. године, који је сачињен у форми признанице, између туженог као продавца и тужиоца као купца, што је тужени дужан да призна и трпи да се на основу ове пресуде тужилац упише као власник непокретности која се налази у КО ..., уписана у ЛН бр. ..., парцела бр. ..., потес ..., њива 3. класе површине 57а 80м², њива 4. класе површине 1ха 46а 32м², односно пољопривредно земљиште укупне површине 2ха 4а 12м², код надлежне службе за катастар непокретности. Ставом другим изреке, одбијен је први евентуални захтев којим тужилац тражи да се тужени обавезе да тужиоцу исплати 1.297.058,00 динара са законском затезном каматом од 28.09.2011. године до исплате. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен други евентуални тужбени захтев, па је тужени обавезан да тужиоцу исплати 6.800 евра, у динарској противвредности на дан исплате са законском затезном каматом од 03.01.2019. године до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се тужени обавезе да му исплати преко досуђених 6.800 евра до тражених 7.000 евра, у динарској противвредности на дан исплате, као и законску затезну камату на 6.800 евра у динарској противвредности на дан исплате, за период од 28.09.2011. године од 03.01.2019. године. Ставом петим изреке, усвојен је компензациони приговор туженог

и утврђено потраживање туженог у висини од 2.681,89 евра, па је извршено пребијање међусобних потраживања странака на дан 09.07.2013. године и то потраживање тужиоца од 6.800 евра и потраживање туженог од 2.681,89 евра до висине потраживања туженог. Ставом шестим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 369.336,80 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставовима седмим и осмим изреке, одбијене су молбе тужиоца и туженог за ослобађање од плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3577/23 од 10.01.2024. године, ставом првим изреке, делимично су усвојене, делимично одбијене жалбе парничних странака, и преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу другог евентуалног тужбеног захтева, тако што је одбијен овај захтев преко 4.118,11 евра до досуђених 6.800 евра са законском затезном каматом на износ разлике, све у динарској противвредности на дан исплате; у одбијајућем делу другог евентуалног тужбеног захтева тако што обавезује туженог да тужиоцу исплати законску затезну камату на 4.118,11 евра и за период од 09.07.2013. године до 03.01.2019. године, све у динарској противвредности на дан исплате; одлуку о трошковима поступка, тако што смањује обавезу туженог на 286.593,50 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, а у преосталом делу је потврђена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своје одлуке, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји потреба новог тумачења права. О основаности тужбеног захтева, одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од правног схватања израженог у одлукама Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, а тиче се примене одредаба чланова 210, 214. и 339. Закона о облигационим односима. У конкретном случају ради се о парници ради утврђења и исплате, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависе од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају. Тужени у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози ревизије се делом односе на битне повреде одредаба парничног поступка због чега се посебна ревизија не може изјавити, а ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Из наведеног разлога је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења и исплате поднета је 03.01.2019. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 4.118,11 евра у динарској противвредности. Овај износ, према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано и новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да ревизија није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић